

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnl Carol Schuler în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Întâia corectură.

Nu a trecut mult timp, de când ziarul clerical „Vaterland” anunța cu satisfacție, că „prima corectură” la legile bisericești se va face în curând. „Vaterland” avea, se pare, cunoștință despre intențiunile, cari domniau în ministerul de război al armatei noastre. În 30 Septemvrie aceste intențiuni au luat trup în chipul unei ordinațiuni circulare publicate în foaia oficială a armatei. Prima corectură s'a făcut!

Este drept, pe „teritoriu” ungar și pentru cetățeni „ungari” și în afară de acest teritoriu, ordinațiunea susține §. 29. al legii XXXI: 1894, care obligă la încheierea căsătoriei civile înainte de cea religioasă, dacă nu s'a dat cumva dispensația conformă §. 36 al aceluiași articol; §. 49 al articolului XXXI: 1894, lasă — zice ordinațiunea neatinse „datoriile religioase”, așadar „și aceea relativă la căsătoria bisericească”, prin urmare „oficerii activi și funcționarii militari și ai marinei de război, cari încheie în Ungaria o căsătorie, au se corespundă și prescripțiunilor pentru căsătoriei în armată c. și r.”.

Ordinațiunea aceasta însemnează, că pentru o mare seamă de cetățeni ungari căsătoria religioasă continuă a fi obligativă și că nu-i lăsat în buna-voie a oficerului ori funcționarului militar să o facă, de vrea, să nu o facă, de nu vrea: el trebuie să o facă, ca și până acum; pentru-că în prescripțiile pentru căsătoriile militarilor este prevăzută numai căsătoria religioasă și aceste prescripțiuni sunt și mai departe susținute în toată întregimea și rigoarea lor.

Dar' ministrul de război, contele Kriehammer a mers și mai departe. El a modificat un §. al prescripțiunilor amintite, dându-i o formulare, în puterea căreia și oficerii neactivi, oficerii de rezervă și pensionații sunt datori să aducă de la preotul lor un testimoniu despre moralitatea miresei; fără un astfel de testimoniu preotul se căsătorește nu se poate încheia. Ministrul susține așadar influența oficanților bisericești într'un chip evident merit să fie pedecă frivolității, care în urma novelor legi o prevede întru-se; cel puțin armata să fie păzită și va fi gândit ministrul de război. Da, după ordinațiunea, care a modificat în acest sens prescripțiunile de căsătorie, ministrul obligă, firească urmare, și pe mireasa să dea o declarație, că va face și căsătoria religioasă.

Excepționarea aceasta atât de importantă a armatei, scoaterea ei de sub

influența acelor principii, pe cari politica liberală le-a formulat și, din interese de partid, le-a susținut cu o terorică metodă, este o lovitură dată acestei politici. În mijlocul permanentului carnal, pe care liberalii maghiari au avut temerara îndrăzneală să-l întemeieze în patria noastră, armata, purtătoarea și a altor bune idei, va sta și în această privință ca neclintită pildă de ce avem să facem și noi, ce revisuri avem să cerem neîncetat: militarul a primit asupra-și și un rol religios-moral de bun efect în patria noastră, în timpurile, prin cari trecem.

Curioasă este atitudinea presei liberale față de această „primă corectură”. Ea tace! Vede și înregistrează contradicția cu acele vederi, în slujba cărora a adunat toate spumele turbării, toate decamațiunile posibile, toate apostroafele convingătoare și — tace! Vede că ministrul de război le spune lămurit, că el nu poate privi căsătoria civilă drept „conformă clasei” militare și în fața acestei deschise sfidări a argumentelor ei, ea — tace! De ce? Asupra cauzei, de ce presa liberală tace ne alăturăm și noi la părerea foilor opoziționale ungurești, cari susțin că „ordinațiunea ministerului de război s'a dat în bună înțelegere cu ministrul unguresc”.

Precum la începutul luptei politice-religioase guvernul a făcut din proiectele sale o chestiune de partid, așa a făcut și la întâia stărbire a întregității principiilor sale tot o chestie de partid: guvernul face concesii în hatirul susținerii sale la putere.

Vedem același motiv producând odată un rău general, a doua-ora un bine parțial. Ne bucurăm de binele din urmă, dar' cu atât mai mult trebuie să dorim ca el să se generalizeze până la revenirea la stările de mai înainte.

Să sperăm, că odată totuși guvernul va fi pus în poziția să voească și el aceasta ori, nevoind, să aleagă între existența sa și revisuire!

Naționalitățile la milleniu. În adresa oficială a primului-ministru către Széll Kálmán, presidentul sărbătorilor millenare, cetim următoarele:

„La 10 Maiu se va celebra *Te-Deum* în toate bisericile din capitală, precum și în toate bisericile din țară fără deosebire de confesiune”.

Cu ce drept și cu a cui autorizație primul ministru vrea să dispună și peste bisericile naționalităților?

Croația și Ungaria. Scriind un articol prim despre călătoria M. Sale la Agram, „Budapester Tageblatt” constată, că între Croați și Maghiari s'a pus neîncredere și gelosie, spirit de înstrăinare și ură și că „au fost perioade, în cari se credea că ruptura este incurabilă”.

De bine ce știți guvernul! Și nu vor mai veni astfel de perioade?

Dr. Lucaciu și „Gazeta Transilvaniei”. „Gazeta” scrie cu colorit, ce îl veți printre șire: Lui „Pol. Corr.” i-se anunță din Roma, că Dr. Lucaciu din nou s'a exprimat și acolo, că grațierea osândiților în procesul Memorandului a produs o impresie excelentă asupra cercurilor române din Ungaria. El accentuă, că Românii catolici arată cea mai călduroasă alipire către dinastia habsburgică și că dorința lor cea mai viasă ar fi să se lăture controversale, ce există între ei și politica guvernului ungar.

Noi, dând știrea telegrafică a unui birou maghiar, nici n'am ținut cu cale să mai comentăm astfel de știri tendențioase. „Gazeta” are o vecină, pe „Kronstädter Zeitung”. De ce nu trimite uneori la ea după câte un sfat? În cazul prezent „Kronstädter Zeitung” i-ar fi spus, ce a scris comentând știrea, că „din nou, și acolo” s'a — tradat nația: „Este de necrezut câte nu descopere în timpul din urmă biurul de presă maghiar! „Impresia excelentă” se manifestează precum se știe, în zilnicele declarațiuni, că nici unul din gravami-nele lor (ale Românilor) principiale nu a fost satisfăcut”.

Prooroc: în curând „Gazeta” va zice cel puțin: veți vedea, direcția „Tribunei” va fi nu peste mult reprezentată în parlament, prin 20—25 deputați, se înțelege, — fără Dr. Aurel Murășanu!

Situația în România.

București, 30 Sept. v. 1895.

De o săptămână sîntem în plină crasă ministerială, și încă nimeni nu știe ce soluțiune i-se va da. Nici-odată schimbările de guvern nu s'au petrecut la noi, ca să nu zicem așa de greu, dar' așa pe înec. În cele din urmă trăgănarea aceasta, care a desorinat cu deservire opinia publică, nu este motivată prin situația politică însăși. În fond chestia pusă este destul de simplă: Mai pot conservatorii să stea în fruntea afacerilor țării sau nu mai pot? Dacă da, dacă mai este posibilă o nouă grupare conservatoare, care să aibă șanse de a obține majoritatea și se dea garanții de stabilitate, apoi pentru-ce a izbucnit criza? În cazul acesta diferendele ivite s'ar fi putut complana printr-o simplă remaniere ministerială și criza de cabinet nu

era inevitabilă. Ear' dacă prin ultima grupare junimisto-conservatoare partidul conservator și-a epuizat toate combinațiile ministeriale posibile, atunci situația încă este destul de clară! Numai un partid capabil de guvern mai este în Țeara-Românească: partidul național-liberal.

Așa stând lucrurile, este greu de înțeles, care va fi adevărată cauză de criza se apropie atât de anevoios de rezolvare. Până acuma se știe cu positivitate, că ministrii junimiști P. Carp, M. Ghermani și Al. Marghiloman și-au dat demisia, care țin să fie considerată ca irevocabilă. Se mai știe, că șeful guvernului, dl. L. Catargiu a declarat că va prezenta Regelui demisia cabinetului întreg; ceea-ce se va întâmpla zilele acestea, dacă nu s'a întâmplat deja.

Se pare deci că înainte de toate M. S. Regele a causat prelungirea crizei, prin aceea, că nu s'a pronunțat încă nici într'un fel, nici pentru un nou guvern conservator, nici pentru chemarea liberalilor la putere. Se afirmă în cercurile politice, că M. S. a amnat limpezirea situației, de-o parte pentru-că a avut să găzduiască pe înalții sei oaspeți, principii Leopold și Wilhelm de Hohenzollern și ducele și ducesa de Saxa-Meiningen, cari numai astăzi se reîntorc dela Sinaia în Germania. Este evident, că aceste împregiurări vor fi contribuit mult la prelungirea crizei, dar' nu credem, că ele s'fi fost singurele cauze. Ce va fi fost la mijloc, se va vedea după-ce situația se va fi clarificat. Se speră, că aceasta șee va întâmpla cel mult Luni sau Marți ce vine. Măne seară, Duminecă, se reîntoarce Regele dela Sinaia, Luni va fi consiliu de ministri sub prezidiul Seu, și atunci se va lua mult așteptata hotărîre.

Într'aceea fel și fel de conjecturi și fel și fel de liste ministeriale circulează prin presă și prin cluburi. Pe toate acestea însă foarte puțin temei se poate pune. Absoluta nesiguranță asupra viitorului se oglindește destul de nostim și în presa guvernamentală. Aci spune, că „junimiștii s'au sinucis, după-ce au încercat să asineze întreg partidul guvernamental”, aci dă să înțelegem, că o nouă împăcare și conlucrare cu junimiștii nu este exclusă. Odată scrie, că dl. L. Catargiu n'are motive de a se retrage, altă-dată mărturisește, că dl. L. Catargiu este ca și retras. Pe urmă pledează pentru o nouă listă ministerială conservatoare în frunte cu dl. general Manu sau cu dl. G. Gr. Cantacuzino, ear' de altă parte e silită să recunoască, că și venirea liberalilor este probabilă.

Din toate aceste versiuni înțelegem numai un lucru: că tabăra guvernamentală n'ar părăsi bucuria puterii, ci își dă toate silințele ca să mai înjghebeze un guvern și o majoritate conservatoare. După-ce însă împăcarea cu junimiștii abia mai poate intra în combinație, ear' fără de ei, fie cu dl. L. Catargiu, fie cu altcineva în frunte, cu greu se va

mai pute forma un guvern conservator tare și stabil, cel mai probabil chip de soluțiune rămâne tot chemarea liberalilor la guvern. Un expedient ar fi și numirea unui guvern de tranziție, care să facă alegerile, pentru a se vedea care este voința țării, dar' acest expedient nu credem că se va folosi, dat fiindcă un asemenea guvern ar trebui să fie compus din dl. liberali și din conservatori și că nici unui nici altui nu sînt dispuși a intra într-o astfel de tovarășie.

Tot de domeniul lucrurilor fantastice se țin și conjecturile ce se fac în presa din străinătate, ca de pildă cea din „Pester Lloyd” dela 8 Octomvrie n., care prevestește „o transfusiune a junimiștilor cu aripa liberală” spre sfîrșitul de a alcătui o majoritate liberalo-junimistă și un minister idem cu dl. P. Carp în frunte. Aici nimeni nu știe de asemenea combinație și nimeni nu crede în posibilitatea ei.

Și fiindcă am ajuns la „Pester Lloyd”, nu strică să mai relevăm și o altă durere a guvernamentalului din Budapesta. În același prim-articol, în care inventează „transfusiunea” junimisto-liberală, „Pester Lloyd” constată meritele ce și-a câștigat ministrul Catargiu-Carp în politica externă prin alipirea României la tripla alianță. Își stă în voe să facă această constatare. Dar' dacă scopul ei este să indice oare-care temeri, că după dnii Catargiu și Carp ar pute veni în fruntea statului român alți oameni, cari se dea politicii externe altă direcție, apoi i-se poate răspunde, că actuala direcție în politica externă a României nu a fost inaugurată de guvernul conservator, ci cu mult înainte de guvernul liberal, sub I. C. Brătianu. Conservatorii, dintre cari foarte mulți și astăzi cad sub bănuiala unor anumite simpatii pentru dubla alianță, n'au făcut altceva, decât au continuat oficial, fără de a fi mai adăus ceva dela ei, politica externă care au găsit-o deja inaugurată și de un șir de ani urmată de liberali. Peste tot politica externă a României o face Regele și țeara întreagă și ea nu se schimbă cu fiecare schimbare de guvern. Dacă alte cauze nu vor interveni, poate fi „Pester Lloyd” sigur, că plecarea dlui Al. Lahovary din ministerul de externe, nu va pricinui schimbarea politicii externe a României și a raporturilor ei cu tripla alianță.

Cătră tinerimea

română, sârbă și slovacă.

„Etsi fractus illabatur orbis in pavidum ferient ruinae” cântă poetul strămoșilor noștri, și noi ai Romei fii credincioși până la moarte trebuie să fim!

Că ce voim noi, generațiunea tinăre?

Voim să vedem țeara noastră liberă de domnia șovinismului.

FOIȚA „TRIBUNEI.”

„Și pe pământ pace!”

— Novela. —

De

W. Heimbürg.

Tradusă de Letiția Roșca.

Era un adevărat timp de Crăciun, că-razile și drumurile erau acoperite cu zăpadă, și de pe cerul înourat cădeau înec-înec, legănându-se în aer, fulgii de zăpadă, ear' vîntul de Nord sufla aspru. De pe turnul bisericii celei vechi, care stă în apropierea castelului, sus pe o stîncă în mijlocul orașului, bat cinci ore dimineața, și clopotele își trimit sunetele lor adânci și solemne peste oraș, departe peste câmpul liniștit, până la munții acoperiți de zăpadă. Este doar' așteptarea de Crăciun, sfînta, minunată și învelitoare noapte de Crăciun. Prin ferestrele cele înalte ale bisericii, în a cărei criptă așezată pe colonne, odihnește un împărat german, se furișează lumina aurie, și acum încep a veni pe calea cea prăpăstioasă a dealului, bărbați, femei și copii. Zăpada scârje sub picioarele lor, ear' răsădărea îngheață în aerul cel aspru. Cântări sârbătorești de Crăciun îi întimpină în vechia și luminată casă a lui D-zeu, după ale cărei colonne se întind umbre negre.

„Aleluia! Aleluia!” — cântă copii în cor; ear' poporul îi urmează:

„Lăudați creștini pe D-zen

„Pe Tronul Lui cel înalt,

„Căci își deschide raiul seu

„Și ne dăruiește azi un Fiū.

Pe toate fețele se vede bucurie și plăcere! Ochii copiilor strălucesc în așteptare veselă, știind că pe când vor sosi acasă, în-gerașul va fi aprins luminuțele pe pomul de Crăciun în odaea cea caldă, și apoi încă ce vor afla pe pom și pe masa cea acoperită cu alb! În orașul cel vechiu din munții Harci-nici, era adevă obiceiul, că în prima zi de Crăciun venia ingerul pe înserate, când deja pământul este învelit în întunec. Somnul în noaptea aceasta nu prea avea trecere ni i la cei mari, cu atât mai puțin la cei mici. Dela biserică încă nu este iertat nimănui să rămână. Biserica era îndesuită până la locul cel din urmă, pentru-că pe atunci domnia încă o parte bună din credința cea veche a creștinilor, aici sus pe munți, unde moșii și strămoșii au venit în ziua de Crăciun rugându-se și închinându-se. Și generațiunea de astăzi, nu vrea să înceapă prima zi de Crăciun fără a împlini întâia și întâia datina cea veche și sfîntă. În fața amvonului se află scaunele cele mai de frunte și bune. Ele sînt captu-te cu postav, și petrele reci ale padimentului din naintea lor, sînt acoperite cu co-voară calde. Două scaune dintre acestea stau unul lângă altul, și sînt despărțite prin un

părete de scîndură, care evident este mai nou decît ele, fiind odată acele două scaune unul singur. Într'unul se dea o femeie mai înaintată în vîrstă cu capul plecat, și se roagă. Lângă ea s'a așezat o fată tinăre, abia de vre-o șapteprezece ani, a cărei față de sub căciulița captușită cu blană venăță, strălu-cește ca un boboc de trandafir. Ochii mari și căprui privesc împregiur, și ici-colea aruncă câte-o privire la scaunul gol de lângă ea, în vreme-ce cu vocea ei argintie cânta și ea cu ceilalți. Femeea de lângă dînsa își ridică capul și acum putem privi în fața ei.

Trăsăturile îi sînt regulate; nasul proporționat, buzele ei fine, strîmne laolaltă ne permite să ne închipuim frumuseța ei de odinioară. Experiențele cele triste au lăsat însă pe fața ei ceva aspru și îndărătnic. Ochii ei cei luminoși privesc rece împregiurul ei; ear' în momentul acesta o ură nespus de mare îi lucește din ochii îndreptați asupra unei femei ce a ocupat scaunul de lângă ea. Fără îndoeală își sîmănă foarte-foarte, numai că trăsăturile celeilalte sînt mai blînde, ear' expresiunea ochilor îi este mai prietenoasă. Nici una nu salută pe cealaltă. Ceea care ședea lângă fată își plecă iute ochii pe cartea ei de rugăciuni.

Cântăreții încetară; preotul apără la altar, ea ridică capul și expresiunea feței ei este și mai aspră, mai întunecată.

Fiecare copil cunoaște pe cele două fe-me, Fiecare știe că sînt surori, și ele două

știu bine, că toată lumea cunoaște relațiile dintre ele. Sînt învrăjbite de mulți ani.

Preotul citește evangelia, ear' poporul se ridică din scaune.

„Și au fost păstorii pe cîmp, și păziau turma lor — și deodată au venit la ei cetele îngerești, cari lăudau pe Dumnezeu zicînd: Preamărit fie Domnul în ceruri și pe pămînt pace, ear' oamenilor bunăvoină!”

„Și pe pămînt pace!”... Cum cu-vîntul acesta a atins urechile ambelor femei? În inima uneia el căzu în dimineața aceasta ca o admoniție sfîntă, și ochii ei se umeziră. Ear' în inima celeilalte el trezi o durere mai sîlbatică, mai arzătoare, ce îi strîngea inima și nu o lăsa să fie mișcată de aceste cuvinte. Pentru ea nu este pace! Au doară nu a fost ea nevinovată? Nu oamenii au desfiăcut-o de ei, pe care-l iubia mai presus de toate, ca să o alipească de celalalt, pe care nu-l iubia? Nu i-a luat Dumnezeu copilul ei, care ar mai fi făcut să se împace cu via-ța aceasta pustie? Și sora ei, nu a făcut ea să fie preferită în tot chipul, când a fost la moartea tatălui lor? Nu! ea era o femeie nefericită, căreia toate i-au mers rău în luma aceasta. Ce i-a mai rămas ei, ca să o mai poată mîngăia pe lumea aceasta în d-rerea ei? Nimic nu i-a mai rămas, decît mica fetiță tinăre de lângă ea, pe care a luat-o ca copilă de suflet. Și pentru-ce a f-cut-o aceasta? A fost doară iubirea cătră co-pilă orfană și părăsită? O, nu! Ea sîntea an

voia că familia surorii sale să rămână singură moștenitoare, care apoi să ridă de ea; a fost dorința ei de răzbunare, care a făcut-o să îmbrățișeze pe acea copilă! Pe ea nu o im-presionează cuvintele preotului; în sufletul ei se ridică ca un uriaș, amara nedreptate ce a suferit, și păretele de scînduri între cele două scaune, este pentru ea un zid de neurcat!

„Și pe pămînt pace!”... Earăși ră-sună vocea sonoră a tinărelui preot, și invo-luntar gîndurile ei se întorc la present.

„O sîrbătoare de pace să fie astăzi, pentru pămînteni, iubiților creștini!” — zise preotul mai departe. „Sunete de pace au fost acelea, cari azi-noapte au sunat pe la orele doisprezece, din turn peste cetate, ca un cân-tec de leagăn pentru fiul dumnezeesc. Clo-pote de pace au fost acelea, cari în orele de dimineață au sunat ca un cor de mii de glasuri peste țările creștine. Pace au avut ele să vestească; pace între Dumnezeu și om, și între om și om!”

Între om și om! Femeea cea cu trăsături aspre a devenit palidă, și involuntar se depărta nițel de cătră sora de lângă ea; căci i-se pără ca-și-cum ar fi auzit un suspin înăbușit.

Și fiindcă sîrbători astăzi o sîrbătoare de pace, se va face vocea admoniției îngere-lor o voce sîrbătoare. Pe pămînt pace! Căci el în Dumnezeu sîntă toți pe omi! Pe se au țeară noi o țeară care pacea ne ani o ord. si o domniea sârbătoare

Voim ca toți să fim frați într'adevăr, și în țeară liberă cetățeni liberi.

Voim și nu ne odihnim, până nu ajungem, ca egalitatea să se întrupeze în legislațiunea țării noastre, așa, ca fiecare națiune a patriei să fie fericită în țările mult cercate ale Sf. Stefan.

Așa simțim, așa dorim și în acest sens lucrăm.

Și fiindcă programul naționalităților aliate din Ungaria și Transilvania coincide cu dorințele noastre nutrite în adâncul inimii, fiindcă nici un alt program nu este propriu să adune toate elementele serioase chemate a reda șișii patria întreagă — este datorită noastră a tinerimii române, sârbe, slovace și săsești, să lucrăm numai pentru realizarea acestui program.

Că îndesert ar lucra, îndesert ar suferi și s'ar jertfi bărbaii noștri cei bine meritați pentru cauza cea mai sfântă a patriei comune, — dacă tineretul națiunilor aliate ar fi însușit de ideile contrare binelui comun, zadarnică ar fi lupta părinților noștri pentru un falnic viitor dacă noi, cari suntem chemați a intra în șirul rărit al luptătorilor, ne-am închina D-zeilor străini!

Simțim, ce este datorită noastră, simțim, că numai noi putem să corespundem ei, simțim, că scopurile cele mai sublimă, ce trebuie să ajungem prin realizarea programului națiunilor din patria noastră, ne atrag cu o putere cărei nu putem și nu vrem să stăm în contra.

Acest simț de sine și această prețuire mai presus de toate scopurile lumești a intereselor comune tuturor națiunilor din țeară ne fac capabili de a fi un element impunător și eo ipso considerabil în politica țării noastre.

Însă e arși trebuie să accentuăm, că deși suntem un element de mare valoare în politica națiunilor aliate și prin urmare a țării întregi, deși noi suntem arvuna viitorului țării — numai prin statornicie și solidaritate putem să ne susținem pozițiunea cea grea și serioasă.

Vom fi amăgiți pentru felurite uneltiri dela parte bine cunoscută, ca să ne desbinăm noi între noi.

Trebuie să răspundem șovinismului cu o organizare solidă și puternică, ca columnele de granit.

Vom fi acușați, că suntem trădători de patrie, că voim revisuirea constituției țării.

Trebuie dară, ca prin studii serioase și temeinice să arătăm tuturor, că Ungaria și Transilvania totdeauna au fost state ale națiunilor ce le locuiesc și azi, și precum feudalismul n'a putut schimba relațiunea de număr a neamurilor autochtone de aici, cu atât mai puțin este îndreptățit și capabil să o facă — șovinismul și reacțiunea păgână.

Vom fi atacați, că voim a sgudul statul din temelile lui, voind se fie fiecare națiune ce-l locuiește egal îndreptățită.

Trebuie a dovedi adversarilor, că e absurd, că majoritatea unei țări pentru aceea să se alize față de minoritate, ca să dărime statul pentru a căruia bunăstare și reorganizare s'au aliat...

Ni-se va arunca în față, că lăsam studiile de dragul politicii și agităm în popor.

Trebuie dară să dovedim de facto, că și în studii suntem mai superiori decât adversarii și ocărătorii noștri.

Vor spune, că facem alianță cu întunecul evului de mijloc luptându-ne în contra liberalismului.

adă aici soți nemulțumiți, surori și frați desbinați, vecini sumuțați, — o, iubiti creștini, rușinați-vă astăzi înaintea îngerilor de aceasta și ascultați cum vă zic vouă: „și pe pământ pace!“ — „Lotte!“ șopti atunci o voce. Femeia de lângă ea se apropie până la păretele despărțitor; o față plină de lacrimi se aplecă spre ea, și o mână „i-se întinse: „Haid' să ne împacăm, Lotte! vezi eu îți întind mâna. Sânt doisprezece ani trecuți! — Las' să fie de ajuns!“...

Dar' mâna ei nu fu primită; capul agrăitei nu se întoarse; pare numai că sub mantaua cea căptușită cu blană, ea își întinse la altă mână și mai tare.

Fata cea tină urmăria cu ochi îngrijați această întâmplare.

— „Mătușe, dragă mătușe!“ șopti ea, stringându-și mâinile. Dar' vorbele ei încetătoare fură înăbușite de sunetele organelor, cari întonară cântul de încheiere. Capul mătușei se aplecă îndărătnic spre rugăciune, și apoi se ridică din scaun, și poporul încep să părăsească biserica.

Pacea între om și om nu fu încheiată! Afară, în întunecul și în mulțimea de oameni pășeste d-na Charlotta Fügemann fără a privi măcar în lături, cu pași îndesați peste zăpada scărțitoare, apoi se oprește locului: copila ei nu era lângă ea!

„Elsa!“ — strigă ea întorcându-se.

— „Da, mătușe“, răspunse fata cu voce limpede.

Trebuie dară să le dovedim, că liberalismul ce ține azi domnie e falsificat, și însăși misiunea și chemarea țării noastre recer ocoțirea spiritului creștinesc.

Vom fi huiduiți și prigoniti din partea abusatorilor de putere publică și privată.

Trebuie a răbda, a jertfi...

Trebuie a lumina poporul, că avem nu numai datorită ci și drepturi.

Nu suntem noi inimici ai patriei istorice ci alții, cari nu știu pe ce basă vorbesc în numele tuturor fiilor țării despre niște idei ce nu sânt și nu pot fi.

Și totuși trebuie a fi răbdători, calmi și activi.

Dacă este ceva în lumea aceasta, ce recere sânge rece, cumpăt bun, moderațiunea pasiunilor și statornicia, atunci cauza națiunilor aliate, adevăc cauza Ungariei și a Transilvaniei istorice recer acesteia cu puterea îndoită.

Frați sârbi, slovaci și români să ne aliam dară și noi și să jurăm unul altuia credință neclintită...

Riscogel.

Desertorii din Arad.

La comunicatul publicat de noi sub acest titlu în nr. 213 al „Tribunei“, un fost seminarist în Arad, care cunoaște din propria intuițiune stările de lucruri dela seminarul și preparandia românească de acolo, ne trimite următoarea întîmpinare:

Afacerea celor 11 preparanți, cari, părăsind preparandia românească din Arad, au trecut la preparandia ungurească de stat, a produs o legitimă indignare la publicul român și zărele naționale au condamnat în cuvinte mai mult ori mai puțin aspre purtarea lor. Eu însă, care am avut privilegiul să ved și să cunosc de aproape starea lucrurilor în seminarul și în preparandia românească din Arad, pot să vă încredințez, domnule redactor, că desertarea celor 11 tineri nu e alta, decât consecuența păcătoșiei și a lipsei de conștiință în administrarea învățământului și a disciplinei școlare în numele institute.

Faptul în sine, că 11 tineri trec deodată dela noi la școala ungurească, trebuie să inspire cele mai serioase îngrijiri fiecărui Român pentru școala românească, care produce desertorii în rândurile poporului român, când menirea ei, din contră, este ca să formeze caractere, să dea membri devotați și folositori bisericii și neamului. Causa desertării, prin urmare, logicește concludând nu poate fi singură îndărătnicia băieților, ci mai mult sistemul viciios de educațiune, din care nasc relele porniri.

Volnicia și brutalitatea directorului A. Hamsea și a profesorului T. Ceantea sânt principalele mijloace educative în seminarul și preparandia română din Arad, ear' autoritatea didactică, de care au nevoie în aplicarea lor este terorismul, care îl exercitează asupra tinerimii sub auspiciile supremei autorități bisericești.

Manifestațiunile inocente ale sentimentului național, atât de firesc la o tinerime nobilă și generoasă, sânt pedepsite ca delict disciplinare. Institutul pedagogic-teologic din școala de educațiune e transformat într'o adevărată școală de dresură, unde hipocrisia, minciuna și frauda se cultivă ca virtuți. Dintr'o astfel de școală es apoi niște creaturi, ca acel învățător din Șeitin, care

El i-s'a părut că fata ar fi vorbit cu cineva, dară în întunecul nu putu vedea, cum într'adevăr două mâini tinere se împreunară, și o voce de bărbat șopti fetei în ureche: „Sărbători fericite, Elisa mea, te voi vedea astăzi?“

„Tu și Frideric, că o să vin în grădina ca totdeauna“, răspunse fata, și în momentul acesta se apropie de mătușa ei.

Nici o vorbă nu schimbă.

Pe stradă se împărțea mulțimea de oameni. Strigătele de „sărbători fericite“ încetară, fiecare grăbind să ajungă acasă în dimineața aceasta rece.

Ici-colo luminează din ferestri luminilele de pe pomul de Crăciun; voci vesele de copii străbat afară. În sfârșit se opresc și cele două femei, înaintea unei case frumoase în strada X. O servitoare bătrână le deschide ușa și le duce lumina pe treptele ninse.

„Este grozav de frig, doamnă“, zise ea prietenoasă: „dar' odaia este bine încălzită și cafeaua e gata.“

În casa din vecini, tot așa de mare și pompoasă, încă au sosit acasă dela biserică. Femeia a depus pălăria și mantaua și s'a pus după cuplor, și lacrimile îi curg încet pe față:

„Mi-se pare, că am stricat tot, Frideric“, zise ea către tinerul cel frumos, care sta înaintea ei, „sora mea, mi-se pare că este și n-ă mănoasă ca până acum! O, când am auzit pe preotul ce frumos ni-a pus la

de dragul magistrului a falsificat protocolul sinodului parochial pentru a scoate majoritatea voturilor la alegerea deputaților sinodali pe partea fișcalului consistorial și a feciorului protopopului din Arad.

Tinerii cei buni, cari vin la institutul pedagogic-teologic din Arad, sânt luați sistematic la goană, dacă cutează să arete oarecare independență în felul de a gândi și a lucra. Ear' cei mediocri, cari știu a se asila și a desila, sânt protejați și favorizați în școală, cât și afară de școală.

Cei-ce nu se bucură de deosebita grație a lui Hamsea și Ceantea, vai de ei, sērmanii; la examene și mai ales la examenele de calificare, fie ori-cât de exelente în studii, trebuie să simtă disgrația lor și să se mulțumească cu atestatele de calificățiune, care îi clasifică în rândul mediocrilor, ori chiar și mai jos. Așa se futeplă cu preparanții, așa cu teologii.

Nicolae Diamandi, un tiner talentat și eminent în studiile teologice, cu 8 clase reale și atestat de maturitate cu eminentă, la examenul de calificățiune teologică nu a putut căpăta alt testimoniu, decât abia pentru parochii de clasa a II-a.

Procedura aceasta față cu teologii absolvenți de gimnasiu, se urmează cu scopul vedit, ca prin provocata lipsă artificială de tineri calificați, parochiile cu dotațiune de clasa primă să se reducă la parochii de clasa a doua, pentru a deschide teren liber licitațiunii. Pentru preparanți, îndeosebi, mai este încă și altă împregiurare. Grație sistemului de maghiarizare decretat în legile de instruciune, ei în fața a două autorități școlare, bisericească și regnicolară, stau între ciocan și nicovală. În împlinirea misiunii lor de învățători români, nu sânt apăsări cu covenita energie în contra silurii organelor statului, mai mulți sânt lăsați pradă șovinismului maghiar. De aceea institutul pedagogic-teologic din Arad este frecuat aproape numai de mediocrități și tineri fără studii pregătitoare. Cei cu studii, cari nu se pot împăca cu sistemul, preferază alte cariere în locul celei preoțești; ear' preparanții desertează, ca să scape de mulțimea viciunilor.

Un fost seminarist.

Din Caransebeș.

30 Septemvrie 1895.

În nrul 107 al „Telegrafului Român“ din Sibiu, se scriu într'o notă făcută din incidentul toastului ridicat de arhimandritul Dr. Ilarion Pușcariu, la Doboli-inferior întru sănătatea actualului guvern al țării și următoarele:

„Întrebăm pe domni dela „Tribuna“ cu cât valorează mai puțin toastul pentru guvern ținut de dl episcop al Caransebeșului Nicolae Popea la inaugurarea monumentului Diaconovici Loga?“

Este caracteristică punerea acestei întrebări tocmai de „Telegraful Român“ și tocmai dl-dor dela „Tribuna“. Aceste foi apar amândouă în Sibiu și așa fiind, ar trebui, ca domni dela „Telegraful român“ să știe, că cu privire la toastul din chestie al P. S. Sale dlui episcop Nicolae Popea, în nrul 205 al „Tribunei“ s'a publicat o telegramă din Caransebeș, în care se zice între altele: „Toaste multe s'au rostit, primul a fost al părintelui episcop, care a toastat pentru împăratul-Rege“, ear' în nrul 214 al ei se scrie: „Telegrama privitoare la discursul Preasfințitului pentru guvern m'a surprins.“

inimă, că să ne împacăm, atunci mi-s'a părut că suntem ear' în copilărie și i-am întins mâna, dar' n'u! ea nu a voit să mi-o prindă.“

„Aceasta este foarte rău, mamă“, zise tinerul înfrânt, pentru-că Elsa voia să mai facă astăzi o încercare.“

„Ah, Frideric, tu trebuie să-ți scoți din cap fata aceea, că mătușa ei nu o să-ți odee nici-odată.“

„Eu nu mă las de Elsa și ea de mine, mamă, fie ce va fi!“ răspunse el hotărât.

În vecini d-na Charlotta într'aceea cinsti pe fiica ei adoptivă cu un dar de Crăciun. La casa ei nu ardea nici un pom de Crăciun. „Aceasta este prostie!“ zicea femeia superbă. Ea știa prea bine, că fiecare flacără de pe pom ar topi o bucată de ghiță de pe inima ei, că tocmai ziua aceasta binecuvântată e când se deschineră spre viață ochii orbi albaștri ai singurei ei fete. Da, astăzi este ziua nașterii fetei sale, care acum de ani doarme somnul cel vecinic.

„Aici Elsa“, zise ea, arătând pe o ladă mare cu lăcate de tinichea și lucrată cu multă măiestrie, cum erau înainte de o sută de ani. „Aceasta ți-o dăruesc ție, tu vei fi acuzi de optșprezece ani; poți să te gândești la măritat, și într'însa este tot ce-ți trebuie unei fete în pânzături. Eu le-am fost adunat pentru Lina mea, dar' acum sânt ale tale și adu-mi în curând în casă un soț cinstit.“ (Va urma.)

Pe aici nu se știe absolut nimic despre un astfel de discurs. Este sau o glumă proastă sau o calumnie la adresa Preasfinției Sale.

Nici nu înțeleg, când și unde ar fi avut ocaziune să rostască un atare discurs.

Telegrama a precedat șorniturile din nrul 235 al lui „Pester Lloyd“, ear' lămuririle au urmat acestora, după-ce ele au fost reproduse în nrul 209 al „Gazetei Transilvane“ din Brașov.

Se vede, că cei dela „Telegraful Român“ au trecut cu vederea cele publicate în „Tribuna“ în această privință.

Ca nu cumva opiniunea publica românească să fie indusă în rătăcire prin șornituri tendențioase ca cele din „Pester Lloyd“ reproduse de „Gazeta Transilvaniei“ și de „Telegraful român“, ca unul ce am avut onoare a figura printre membrii unei comisii, alese din incidentul înfrunții „Reuniunii învățătorilor români“ din diecesa Caransebeșului aici la Caransebeș, și ca unul ce am fost părtaș și la banchetul pe care l'a distins Preasfinția Sa dl episcop diecesan Popea cu înalta sa prezență, mă aflu îndemnat a declara, că Prea Sfinția Sa sub decursul tuturor festivităților arangiate cu ocaziunea iubileului de 25 ani al existenței „Reuniunii învățătorilor români“ ortodoci din diecesa Caransebeșului, și a desăvîririi monumentului fericitului Constantin Diaconovici Loga, nu a rostit nici un singur discurs, ci numai de a adresat, după cuvântul de deschidere al președintelui adunării generale, câteva cuvinte calde membrilor Reuniunii, insistând asupra creșterii religioase-morale a tineretului, ear' toaste a ținut numai unul: cel dintâiu ce s'a rostit la banchet, închinat numai Maiestății Sale Împăratului-Rege și Înaltei Case domnitoare.

Correspondentul.

Szabó János.

Vicarul T. Bud din Marmatia și-a luat asupra-și un rol cât se poate de ingrat: să apucă — în nr. 41 din „Unirea“ — se apere pe păcătoșul episcop din Gherla.

Noi, pe cari ne atinge corespondența, mai ales partea: „comunicați de minciuni tendențioase“, avem date pozitive, prin cari putem dovedi, că sub episcopul Szabó toate întreprinderile culturale nu înfloresc, dar' vestejesc.

Domnul T. Bud scrie:

„Cu conștiința curată pot scrie, că diecesa Gherlei înfloresce, prosperează și arată progrese mari. Rezultatele îmbucurătoare, ce s'au ajuns pe terenul bisericesc și școlar, material și disciplinar al diecesei sânt manifestate în fapte pozitive.“

„Și în acestea partea de frunte o are Excelența Sa Preasfințitul domn episcop al nostru.“

Nici noi nu tragem la îndoială înflorirea diecesei. Știm, că este în dinsa un cler, care se află la culmea datorinței sale, care în multe locuri face lucruri vrednice de laudă. Episcopul Szabó tocmai în acestia lovește însă mai rău. Dovadă casul Drului V. L. uca ciu.

Că episcopul Gherlei n'a făcut nimic bun, ci mai mult a plantat discordia în diecesă, este lucru care nu se mai poate răsturna.

Sau nu este rușinea lui, că n'are biserică sa catedrală în centru? N'are nici biserică parochială decât din lemn clădită, chiar dînsul servește în așa loc? Apoi un episcop cu o diecesă de aproape 500 mii suflete? Au nu este nici aceasta rușine? Mulți preoți dela sate au palate de biserică pe lângă dînsul, cari toți au fost sfințiți de dînsul și mai târziu au intrat în păstorie.

N'are un internat pentru preparanți, ci locuiesc prin suburții și se infetează atât moralicește, cât și trupest în murdăriile armenești.

N'are grije de sporirea fondurilor frumose, ci peste 12 mii florini sânt dobânzile ne încassate, chiar pe la favoriții d-sale. Din această sumă s'ar pute înființa frumose lucruri!

Că știe „disciplina“ este adevărat.

Semn vedit, că și-a greșit chemarea, era mai bun de temniț. Vorbă să fie, că disciplinează oameni activi, și adună lângă sine și pârtește pe cei de tagma lui: pe trântori.

La acestea se potrivește apoi de minune cele zise de vicarul T. Bud:

„Pentru acestea poporul și noi clerul sântem recunoscători și cu toată iubirea ne alipim de episcopul nostru și dela această iubire și adheșiune nu ne vor abate nici comunicări de minciuni tendențioase, nici batjocoriri nedrepte.“

Că în ce mod dorește episcopul Szabó a lăți religiozitatea și pietatea, dl T. Bud ne silește a-l pune în vedere o scriptă episcopescă, de care nu voiam să ne folosim, nu cumva să ni-se facă imputări, că doar parochiul Șişteștenilor îi facem plăcere.

Eată actul trimis protopopiatelor mărginașe cu parochia Șişteștilor.

„Nr. 5879. On. în Christos frate. Încât din informațiunile sosite aici din parochia Șişteștilor la sărbările adormirii Născ. Preacurate Vergură din anii mai deaprae s'au adunat mai mulți preoți și s'au îndemnat credincioșii din alte parochii ca să se adune acolo cu acea ocaziune, intenționând a se introduce datina, că la acele sărbători să se țină iubileuri cu concurs mai mare de popor, fără știrea și încuviințarea acestui ordinarat se concrede Frației Tale a încunoștiința pe preotul de acolo și pe cei din apropiere, precum și pe curatorul bisericec, că atari jubileuri nu se pot ține. Din ședința consistorială ținută în Gherla la 17 August 1895. Ioan Szabó episcop.“

Negreșit, că Szabó János este un adic detectiv al guvernului unguresc, n'ar lăsa Români să se adune la rugă. Toate înzadă însă, căci poporul puțin dă pe vorbele lui.

Tocmai de aceea, este aproape lucrul odios să mai iai azi în apărare pe un asemenea prelat păcătoș.

Cronică politică.

(Chestia Turciei). O telegramă din Constantinopol, pe care o găsim în foi din Budapesta, apărute Luni, spune lucruri colosale:

Partidul tiner-turc, căruia-i aparțin și Greci, Armeni și Jidovi, desvoaltă o febrilă activitate pentru a-și realiza planurile.

Sultanul Abdul-Hamid va fi detronat.

Pe tron va fi chemat fratele său, ex-sultanul Murad.

Cerurile tinere-turce contează, că la neorînduile ce vor urma, armata musulmană nu va lovi în musulmani. După Coran nu poate fi calif cel-ce poruncește unui musulman să ucidă pe conaționarul său. Softalele din partidul tinere-turc nu vor hesita a pune, în cazul prevăzut, întrebare Șeic-ul-Islam-ului, care va trebui să o nege — și actualul sultan ar fi perdut.

Refusând Murad tronul, va fi chemat un frate mai mic al sultanului actual, prințul Reșod Efendi, ale cărui vederi liberale sânt cunoscute.

Planurile partidului turc-tiner sânt ajutate de francmasonii turci, al căror tovarăș a fost și fostul sultan Murad.

Intențiunea este a proclama constituțiunea dela 1877.

Responsabilitatea pentru adevărul acestor știri trebuie lăsată firește foilor ce le-au adus mai întâiu, ca „Budapester Tageblatt“ și „Nemzeti Ujság“.

Învitare de abonament

la

„TRIBUNA“

Cu 30 Septemvrie 1895

expiră abonamentele pe cuartaltul III. și pe luna Septemvrie.

Domnii abonenți sânt rugați a grăbi cu reînnoirea abonamentelor lor, pentru regulata expedițiune a foii.

Abonamentele se fac prin mandate postale și numai pentru un timp, care începe cu prima și se termină cu ultima lună, după stilul vechiu.

Abonamentul lunar costă . . . 1 fl. 20 c

Abonamentul trilar . . . 3 fl. 50 c

Este în interesul dlor abonenți, ca adresele să fie însemnate, cât se poate de corect și legibile. Domnii abonenți vechi sânt rugați a lipi pe mandatul postal adresa tipărită dela fâșiile, în care li-s'a trimis „Tribuna“ până acum.

Administrațiunea.

CRONICĂ

Sibiu, 15 Oct. n.

Archiducele Iosif August în premedie. „Temesvarer Zeitung“ publică o știre sensațională, că fiul Archiducelui Iosif a fost victimă unui accident cu privilegiul vânătorilor din Marmatia. Și adevăc aflându-se Archiducele la vânător și împușcat de două ori după un cerb. Nu l'a nimerit însă. După cum o lua cerbul la fugă, porni și el în grădă și-l împușcă, s'a împedecat însă într'o rădăcină de arbor și căzu. După-cum era împușcat

Prăvălia de manufacturi,

magazin de bumbăcării înalbite și neînălbite și mărfuri țărănești.

Cea mai veche, mai căntată și bine reputată firmă românească la loc frecvent din piața Sebeșului, se vinde din mână liberă.

Reflectanții sunt rugați a se adresa la

D-na Rafila Ohnitz,
Sebeșul-săsesc (Szász-Sebes).

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“

ÎN SIBIU.

fundată în anul 1868

asigurează prelungă condițiile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobiliile etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru termuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1891 fl. 905,194.22	în a. 1870—1891 fl. 697,207.44
în a. 1892 „ 48,911.78	în a. 1892 „ 57,791.88
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
Suma fl. 1,045,365.05	Suma fl. 867,777.60

1,913.142 fl. 62 cr.

Conform bilanțului pentru 1894 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
920.257 fl. 36 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cismădei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcălă și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăciutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fieca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndărănioul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 80 cr. sau 2 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Gennotea.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un petitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Frietenul meu Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoalea.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcălă în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârcoitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nusele-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărăgelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalin pécourarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- Clara Milioi.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enes Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 90 b.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuează repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNET“ ȘI A „FOII POPORULUI“

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.